

Abril.

SETMANARI NACIONALISTA D'ESQUERRA

ANY I - NÚM. 12

SURT ELS DISSABTES

BARCELONA, 12 NOVEMBRE 1938

Redacció i Administració:

R. Catalunya, 38, 1.^a

— Telèfon 17135 —

Preu: 50 cèntims

SUBSCRIPCIÓ:

6 pessetes trimestre

Editorial

«El propòsit polític anunciat en el punt setè dels famosos 13 Punts de finalitats de guerra, és d'aquells que deuen i poden realitzar-se sense esperar a l'acabament de les hostilitats», ha declarat a «La Vanguardia» l'il·lustre catedràtic de Dret Penal de la Universitat d'Oviedo i diputat a Corts per «Izquierda Republicana» Emili González López. La garantia per l'Estat de la propietat legal i legítimament adquirida, així com la protecció a la iniciativa privada en la producció i distribució de la riquesa, és vertaderament perdre energies i prestigi exterior, que el Govern de la República no posi en marxa aquesta finalitat de guerra sense esperar el seu acabament. Si no fossin aquestes raons, solament una, d'ordre bàsic, bastaria per a realitzar tal immediata efectivitat del susdit Punt setè: La que es desprèn de la lectura de la Constitució de la República, ni derogada ni tan sols suspesa, que té per base fonamental els grans principis essencials a tot règim liberal i republicà: El reconeixement de la llibertat individual i la propietat privada especialment dels mitjans de producció necessaris per al desenvolupament d'aquesta.

Havem remarcat la idea d'un gran jurista republicà que nosaltres ens fem del tot nostres, per la seva importància de cara a l'esdevenidor de la República, però encara volem treure'n més, de cara a la nostra terra. Havem dit que la Constitució de la República garanteix, per ésser-ne base d'ella mateixa, la iniciativa privada i el respecte a la propietat privada legítimament adquirida i en canvi ens trobem amb referència a aquest aspecte en què els Governos de la Generalitat, per errors comesos anteriorment, han mantingut en la seva legislació principis en desacord amb la pròpia Constitució, en especial en l'aspecte que estem comentant. Existeix per exemple un Decret en virtut del qual qualsevol indústria posterior al 19 de juliol del 1936, fruit de la iniciativa privada, forçosament diu haurà d'ésser col·lectivitzada. Les pròpies col·lectivitzacions en si podrien canalitzar-se amb el marge de socialització que la pròpia Constitució republicana i liberal disposa. Ja no parlem de l'ordre destruint el principi del reconeixement a la iniciativa privada i respecte a la propietat que creava els anomenats Agrupaments industrials, vulgars monopolis a imitació dels del capitalisme opressor.

Cal, doncs, accentuar aquesta tendència a la posta en vigència de l'esmentat punt setè de finalitats de guerra, entre altres coses, perquè creiem que amb això s'acceleraria la victòria republicana, Catalunya guanyarà prestigi interior i exterior, s'anivellarà amb la legislació bàsica de la República, i podrà començar ràpidament un període de reconstrucció econòmica, tan necessària en aquests moments per a guanyar la guerra i sostenir les seves llibertats nacionals.

JOVENTUT

Fa pocs dies tinguérem l'avenença de parlar uns moments amb entranyables amics que durant el «bienni negre» havíem compartit amb la tasca de dirigir un sector importantíssim de les joventuts catalanes. Ells acabaven d'arribar del front i amb l'ambient auster i heroic que es produeix en qualsevol sector de guerra. Tots ells respiraven optimisme pensant en l'endemà de la victòria.

Caldrà seguir noves orientacions en la direcció de les Joventuts de la nostra terra, ens digueren; sempre, però, dins els mollos de la democràcia pura. I en veritat, tenien raó.

Les activitats juvenils als fronts de combat, fan que a la reraguarda no es vegi amb tot optimisme el que hom voldria veure-hi en la present direcció de les Joventuts. A vegades pensant massa amb els problemes privats de cadascun s'han defugit altres essencialíssims i que la massa de joventuts nacionalistes reclama. I és la falla de sempre. Oblidar-se dels mètodes de la democràcia. Quan nosaltres treballàvem en la clandestinitat per a enderrocar el règim filofeixista que imperava en aquell tràgic bienni, jamai tracàvem cap pla ni acció sense previ acord dels representants legítims tot i les circumstàncies adverses que es travesaven. Adhuc les editorials del nostre periòdic clandestí havien d'ésser publicades amb la conformitat — almenys — majoritària dels mateixos. Si en la clandestinitat així ens comportàvem, avui, deixar de banda les essències democràtiques, és del tot lamentable.

El moviment joventut nacionalista majoritari de la nostra terra haurà d'ésser canalitzat i orientat de bell nou. L'obra a realitzar serà formidable i caldrà una profunda renovació. Catalunya necessita d'aquesta joventut que amb el seu heroisme està alliberant-la del domini facciós. Caldrà, doncs, preparar-la per a substituir no solament homes ja vells i caducs, ans també per a transformar les organitzacions i la política en general cap a camins més eficients dins el marc de la democràcia, pel millor esplendor de la pàtria. Molta atenció, doncs, a les aspiracions legítimes de la joventut heroica, que aquesta haurà d'ésser més tard o més d'hora la que haurà de portar la responsabilitat total de la governació del país, i igualment molta atenció, joventut, a escollir les directives de les mateixes. A uns i altres caldrà recordar que l'avantguarda de la democràcia mundial i de l'obrerisme radica en aquesta massa joventut, i cal, per tant, que aquesta guiï sempre la seva conducta amb la responsabilitat proporcionada a la seva quantiosa i necessària aportació.

FRANCESC PADRÓS

Femina

Estem amb vosaltres...

«Estem de cor i d'ànima amb vosaltres que lluiteu per la vostra llibertat i per la nostra». Això, aquestes paraules escrites en castellà i francès, en un paperet blanc junt amb un nom i una adreça d'una obrera belga, ho trobarem — un dia d'aquesta setmana passada que anàrem a visitar un bon amic ferit, a l'Hospital, i ens invità a berenar — dins d'una rajola de xocolata que una entitat d'assistència social li portà. Ara, així, explicat amb tanta poca traça com tenim nosaltres, no us diu res, a vosaltres; però si us hi haguéssiu trobat: l'Hospital, les diverses sales amb homes joves ferits, el pensar el per què ho havien estat de ferits, les infermeres i doctors amb llurs bates blanques, l'olor inevitable de tota casa de cura, la visita a l'amic i el que ens explicava — oh, Serra de Pàndols, què de coses has fet viure als nostres homes! — l'ambient, no sabem exactament què, però sí que teníem l'ànim predisposat a l'emoció i al sentiment. I l'amic amb tota delicadesa que ens ofereix la laminadura de la xocolata, i, a dins, aquest paperet, aquests mots: «Estem amb vosaltres...».

Estem amb vosaltres! Què de coses diuen aquestes paraules!

L'amic, el bon amic, en el seu llit de ferit de guerra — ferit per a defensar-nos a nosaltres — es remou volent-se incorporar, i agafant-nos fortament la mà i lluint-li estranyament els ulls, ens diu amb veu tremolosa d'emoció: «Vés, amiga, escriu-li a aquesta dona inconeguda, escriu-li a aquesta obrera belga, escriu-li a aquesta germana i diga-li que nosaltres, els homes catalans, lluitarem fins a la fi per tal que els seus marits i pares i fills no hagin de lluitar; que lluitarem perquè elles no es trobin en el cas en què us trobeu vosaltres, les nostres dones; que lluitarem fins a la fi per tal que els seus infants puguin viure i riure i jugar sense la temença de que els assassins de l'aire es rabejin amb ells, que lluitarem perquè la seva pàtria no es vegi profanada per la urpada de l'enemic, que lluitarem perquè puguin ésser homes i dones lliures; diga-li tot això, amiga, a aquesta germana estrangera de sang, però catalana pel cor».

Callà l'amic, i un silenci religiós planà per la gran sala. Sí, silenci religiós, silenci més devot i emocionant i sentit i vertader que aquell silenci que es feia quan aquella sala s'emplenava dels que es deien fidels de les doctrines de Crist, mentre el sacerdot — el modern trabucaire — oficiava i les altes naus eren amorosides pel perfum de l'incens que deien oferien al seu Déu. Quin escarni!

Callà l'amic, i el silenci que seguí a les seves paraules foren la confirmació de que estaven d'acord amb ell tots els altres ferits.

Lluitarem fins a la fi. Lluitarem fins a la fi!, diuen els nostres homes.

I aquestes paraules, aquest voler lluitar per aquests infants estrangers i per les altres pàtries, escrites foren i enviades on l'adreça senyalava. I arribaren a aquella llar de la inconeguda obrera belga, i potser quan ho llegirà

LES GESTES QUE ESCRIUEN AMB SANG ELS NOSTRES SOLDATS, FARAN LLENDARIS ELS RIUS CATALANS